

Op de top.

Woorden lijken soms als kwetterende geesten,
die in mij op zoek zijn naar antwoorden op vragen,
die ik soms krijg en ook soms niet.

Aha.....denk ik dan, daar zit 'm de kneep, zo moet ik het zien,
om vervolgens weer te verdwalen in m'n eigen verstrengeling van gedachten,

Boven op de top van de Rote Wand, daar zit ik dan, samen met Ronald en een vreemde man,
die we dáár hebben leren kennen,
we praten over het landschap, over de schitterende tocht, en ineens vertelt de man over zijn
vrouw en kinderen, zomaar, daar boven op de top van 'n berg in Oostenrijk.
Mijn gedachten dwalen af, verspreiden zich als het ware over het landschap, van top tot top,
van dal tot dal, van wolk tot wolk, van horizon tot horizon.

Ik voel trots in mij, trots en blij ben ik dat ik achter Ronald ben aangegaan,
over die moeilijke graat, waar ik de angst voelde wegvloeien.
Ik dacht aan het leven, over de moeilijkheden en de plezierige dingen,
gedachten stroomden door mij heen als warme melk, de angst wordt opgeslokt en verdwijnt.
Wat een blijheid om daár te mogen zijn, met Ronald en een vreemde.

M'n gedachten en woorden ebben weg en het hoofd wordt leeg, rustig en opgelucht.
Ze worden als het ware meegenomen door de bergzwaluwen, die om mij heen cirkelen.
Met een ongekend ontspannen gevoel stap ik op, vol zelfvertrouwen, voorop....en Ronald
volgt. Terug naar mijn wereld.
De vreemde geef ik nog iets te eten, want hij had niets meer.
Hij spreekt zijn dankbaarheid uit en ook hij gaat verder,
naar zijn wereld.

Gegroet, tot op de volgende top.

© Jacques Smeets